

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Aleksei Petruhhin

Druga stranka u postupku: Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūra

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 18. prvi podstavak i članak 21. stavak 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije tumačiti na način da se u slučaju izručenja državljanina bilo koje države članice Europske unije državi koja nije članica Europske unije na temelju sporazuma o izručenju sklopljenog između države članice i treće zemlje mora osigurati isti stupanj zaštite koji se jamči državljaninu predmetne države članice?
2. Treba li u tim okolnostima sudsko tijelo države članice od koje se zahtijeva izručenje primijeniti uvjete izručenja države članice Europske unije čije osoba ima državljanstvo ili one države članice u kojoj ima uobičajeno boravište?
3. U slučajevima u kojima se izručenje mora provesti ne uzimajući pritom u obzir poseban stupanj zaštite određen za državljane države članice od koje se zahtijeva izručenje, je li država članica od koje se zahtijeva izručenje dužna provjeriti vodi li se računa o jamstvima koja su ustanovljena člankom 19. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, odnosno da nitko ne može biti izručen u državu u kojoj postoji ozbiljna opasnost da bude osuđen na smrtnu kaznu, mučenje ili drugo neljudsko ili ponižavajuće postupanje ili kaznu? Može li se takva provjera sastojati samo u utvrđenju toga je li država članica koja zahtijeva izručenje ugovorna stranka Konvencije protiv mučenja ili je potrebno ispitati činjenično stanje uzimajući u obzir ocjenu te države članice koju su napravila tijela Vijeća Europe?

Žalba koju je 27. travnja 2015. podnio Tarif Akhras protiv presude Općeg suda (sedmo vijeće) od 12. veljače 2015. u predmetu T-579/11, Tarif Akhras protiv Vijeća Europske unije

(Predmet C-193/15 P)

(2015/C 205/32)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Tarif Akhras (zastupnici: S. Millar, S. Ashley, Solicitors, D. Wyatt QC, R. Blakeley, Barrister)

Druga stranka u postupku: Vijeće Europske unije, Europska komisija

Zahtjevi

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- Djelomično ukine presudu Općeg suda (sedmo vijeće) od 12. veljače 2015. u predmetu T-579/11 Tarif Akhras/Vijeće Europske unije;
- Poništi osporavane mjere u predmetu T-579/11 od 23. ožujka 2012. i kasnije, u dijelu u kojem se odnose na žalitelja;
- Naloži Vijeću snošenje troškova žalbe i troškova postupka pred Općim sudom.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog žalbi žalitelj navodi dva razloga.

Prvi, Opći sud je počinio grešku koja se tiče prava kada je smatrao da je Vijeće imalo pravo primijeniti presumpciju da je žalitelj bio korisnik i/ili podržao sustav, i da je Opći sud propustio primijeniti pravilan test, tj. jesu li utvrđene činjenice koje su dovele do skupine indicija dovoljno specifične, precizne i pouzdane za utvrđenje da je žalitelj bio korisnik i/ili podržao sustav.

Drugo, Opći sud je počinio grešku koja se tiče prava jer je iskrivio dokaze koji su relevantni za pitanje je li žalitelj bio korisnik i/ili podržao sustav koji bi, da nisu bili tako iskrivljeni, pokazali da žalitelj nije podržao niti je bio korisnik tog sustava.

Da Opći sud nije primijenio presumpciju, i/ili da je primijenio pravilan test, i/ili da nije iskrivio gore navedene dokaze, poništio bi osporavane mjere iz predmeta T-579/11 od 23. ožujka 2012. i kasnije.

Tužba podnesena 29. travnja 2015. – Europska komisija protiv Portugalske Republike

(Predmet C-200/15)

(2015/C 205/33)

Jezik postupka: portugalski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: M. Wasmeier i P. Guerra e Andrade, agenti)

Tuženik: Portugalska Republika

Tužbeni zahtjev

- Proglasiti da Portugalska Republika nije ispunila obveze koje ima na temelju članka 110. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, zbog toga što je radi određivanja oporezive osnovice za rabljena vozila iz druge države članice, a koja su uvezena na područje Portugala, primijenila sustav za izračun smanjenja vrijednosti vozila koji ne vodi računa o stvarnoj vrijednosti vozila i koji, točnije, ne uzima u obzir smanjenje vrijednosti prije nego što je vozilo staro godinu dana, niti dodatna smanjenja vrijednosti u slučaju vozila starijih od pet godina.
- Naložiti Portugalskoj Republici snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Komisija smatra da su odredbe članka 11. portugalskog Zakonika o porezu na vozila diskriminatorne u odnosu na automobilska vozila uvezena u Portugal, to jest, u odnosu na rabljena vozila s trajnom registarskom pločicom druge države članice koja su u prodaju stavljena u Portugalu. Naime, suprotno onomu što se primjenjuje na rabljena vozila koja su prvotno stavljena u prodaju u Portugalu, na uvezena vozila porijeklom iz drugih država članica primjenjuju se porezne stope koje ne odražavaju na odgovarajući način smanjenje vrijednosti vozila. Točnije, do smanjenja porezne stope dolazi tek nakon godinu dana upotrebe, a nakon pet godina upotrebe postotak smanjenja ne može prelaziti 52 %.
